

отъ мрежитъ и рибитъ, отъ гроздобера и бельото на чуждитъ мъже, да тръгне сама нанѣкжде, да хване пѣстрия свѣтъ.

— Боже, Боже... — шепне тя. — Само не по морето, само не по морето...

Изъ морето бѣгатъ аламанитъ. Вече е полунощъ. Свѣтлинитъ на фара отдавна се изгубиха, напредъ нѣкжде съвсемъ издалече примигатъ други фарове, а риба нѣма. Още нѣколко часа и ще стане време за връщане.

Но тамъ...

Човѣкътъ на разлюлѣната мачта се навежда напредъ. Далече навътре не свѣтна ли нѣщо? Той вдига дѣсния кракъ. Той вдига три пѣти дѣсния кракъ. Това е заповѣдъ, дадена на неговия езикъ. Всѣки капитанъ си има свой говоръ, и само тайфата му знае, какво значи всѣко движение. Сега лодкитъ подскачатъ подъ напора на греблата, нѣкаква мощна вълна се влива въ мишцитъ на здравитъ мъже, лодкитъ хвърчатъ отъ вълна на вълна. Така сж хвърчели нѣкога викингитъ въ своитъ набѣги, така сж влизали нѣкога римлянитъ въ морския бой. Кипитантъ вдигна дѣсната си ржка право нагоре. Хората се сливатъ съ греблата, лодкитъ треперятъ и скърцатъ, вече нѣма ржце и хора, гребла и дървени ладии, има само единъ устремъ, единъ напѣнъ — за да успѣятъ, веднажъ само да успѣятъ и после да могатъ да си отдѣхнатъ отъ тежката грижа. А свѣтлата ивица е вече ясна, тя не е ивица, а е широкъ пѣтъ, следъ него шарятъ още нѣколко петна, сияятъ въ нощта, като нѣкакво видение отъ другитъ свѣтове. Свѣтлината разпалва надеждитъ въ бедното рибарско сърдце, но и тя не стои на едно мѣсто, а бѣга надолу.